

discuții pe marginea unor spectacole.

De trei ani, instituția noastră are și o secție de estradă, care a debutat sub o zodie fericită. Are o echipă tânără (media de vîrstă nu depășește 23 de ani), o orchestră condusă, cu mult talent, de Ivan Fekete, și o trupă de balet, compusă din absolvenți ai școlii de artă din Cluj-Napoca; unii dintre înzestrații actori și soliști vocali s-au făcut cunoscuți, între timp, în întreaga țară. Spectacolul intitulat *Așă răd oamenii buni* de Mihai Maximilian (muzica Vasile Veselovski și Ivan Fekete; coregrafia, Sandu Fayer; scenografia, Gabriela Buhoiu) a fost distins cu premiul întâi la Festivalul național „Cîntarea României”, ediția 1981. Sperăm ca următoarea premieră, *Nu-i bai!* să înfăptuiască afirmarea deplină a celei mai tinere echipe a genului revuistic românesc.

Și secția de păpuși a împlinit nu de mult un sfert de veac de activitate. „Păpușile” au căpătat un nou sediu și își propun următoarele premere: *Lupul cu*

cizme, de S. Prokofieva, Joaca, de Alexandra Davidescu (în regia lui Victor Circu de la teatrul de păpuși din Timișoara) și *Tinerețe fără bătrînețe*, în dramatizarea și regia colaboratoarei noastre Kovács Ildiko. Toate aceste trei montări vor purta semnătura scenografei Ida Grumaz.

Ne propunem spectacole cât mai bune, cât mai multe; dorim ca publicul să fie mulțumit de ceea ce-i vom oferi; dorim ca viața noastră de zi cu zi să fie oglindită prompt în paginile publicațiilor culturale; sperăm să putem avea înțîlniri cu colegii din alte teatre; intenționăm să fim prezenți la diferite festivaluri naționale, nădăjduind să fim și beneficiarii unor distincții. Și țintim ca teatrul bălărean să redevină o prezență activă în viața artistică a țării.

Iată obiective destul de ambițioase pentru a mobiliza, solidar, toate forțele colectivelui....

Maria MARIN

MARGINALII

Dolce vita...

Strada! Un loc unde poți deseori descoperi mici scenete de teatru, bine scrise de autori necunoscuți, dar fecunzi, sau excelentissime secvențe de film, care te pot lăsa „stop-cadru”...

Deci, strada bucureșteană, pe o inșorită și caldă zi de primăvară întirziată, la o oră la care pietonii sînt mai rari, vehiculele, mai puțin precipitate, ritmurile, mai molcome. Nu este o stradă oarecare, ci chiar Calea Victoriei, în perimetrul ei cel mai fierbinte, mai precis între „Capșa” și „Continental”.

Bazinul fîntinii arteziene din preajmă are apă numai pe fund, puțină, havuzul ei se odihnește, riscînd să se înroșească de rugină care a cam început să-i sublinieze răcoroasa autoritate. De jur-împrejurul fîntinii, o lume plină de culoare și de culori — e drept, cam țipătoare. — și de strigătele celor gureși, deconectați, siguri pe ei... În bazinul cu apă puțină, copii, veseli, despuiați cum au venit pe lume, se zbenguiesc, se stropesc cu apă sau, igienic, se spală cu săpun clăbucos, unii cu ritmuri precipitate, alții cu tihnit ritual, a cărui gestică e demnă de lentorile dansante ale unui Béjart inventiv și mereu surprinzător prin in-

solitul concepției și prin neașteptatul pe care îl generează...

Scena se prelungește, caracterul ei surprinzător se amplifică, neașteptatul devenind, prin dilatare, act teatral sau moment cinematografic, dacă vreți...

Teatrul popular, paparude? Teatru nud? Sau, poate, o explozie a „Living Theatre”-ului, pe incinsul asfalt al Bucureștiului? Se strigă cu inflexiuni, cu guturale și acute neobișnuite. Se desfășoară cirpe colorate, ca la „Bread and Puppet” — miracol pasager al criticii mondiale de specialitate! Copiii imprăstie baloane de săpun, ca la spectacolele ușor circărești ale Arianei Mnouchkine... ba nu, parcă sînt tot paparude sau, poate (uite, la colțul bazinului, cum o fetiță goală înfașă tacticos o păpușă de plastic), e ritualul, tot popular, al „Calotianului”... Da, dar nu-mi parvine învocația: „Caloiene, iene, măă-ta te cată / Prin pădurea lată...”

De data asta, nu, un nu categoric! Nu este un conglomerat de stiluri teatrale moderne, este cu siguranță o secvență de film! De film mare! Am mai văzut-o undeva! Este secvența băii din Fontana Trevi, construită de Bernini și fabulos turnată de Fellini, în „Dolce vita”...

Mihai GIRNIȚA